

Sognepræsternes Lønning, og at dernæst det Alderstillæg, der er tillagt dem, flyttes ned i den Paragraf, hvor de andre Alderstillæg findes, og hvor det aabenbart har sin rette Plads. — Endringsforslaget under Nr. 5 slutter sig ganske til det, der er stillet under Nr. 3. — Herved tror jeg at have omtalt de af mig til dette Afsnit stillede Endringsforslag.

Ordføreren (Bloug): Jeg maa gjøre det høie Thing en Undskyldning for, at vi til 3die Behandling møde med en saa stor Mængde Endringsforslag. Det er vel sagtens ikke til Vore for Udvalget, at det er Tilfældet; men det finder vistnok en rimelig Undskyldning deri, at Loven indbefatter en stor Masse Enkeltheder, hvorved der let har kunnet opstaa en eller anden lille Forvirring. Det maa ogsaa bemærkes, at Størstedelen af Endringsforslagene kun angaa rene Ubetydeligheder, idet de gaa ud paa dels at rette Smaafeil, dels at gjøre Lovens Udtryk tydeligere og bestemtere, end de vare før. Hvad der saaledes gjælder om Udvalgets Endringsforslag, gjælder ogsaa om Størstedelen af de af ærede Medlemmer stillede Forslag. Der er kun et eneste af disse, som Udvalget maa modsætte sig; med Hensyn til de øvrige skal Udvalget ganske henstille til Thinget, om det vil vedtage dem eller ikke. — Jeg skal gjøre opmærksom paa, at forinden de Trykfeil, den ærede Formand nævnte, findes der upaatoivselig en Trykfeil i det af 8 Medlemmer stillede Forslag, der er opført under Nr. 23, idet „§ 13“ vistnok maa forandres til „§ 12“. (Modsigelse fra flere Sider).

Formanden: Det er bedst, at vi lade dette bero, til vi komme til det paagjældende Afsnit.

Ordføreren (Bloug): Jeg vender mig alt-saa nu til det første Afsnit. Det første Endringsforslag, der er stillet af den høitågtede Kirke- og Undervisningsminister, har Udvalget ikke Noget at indvende imod. Ganske vist ere de Tilskud, der ere opførte i Finantsloven under § 21 II. A. 3—5, af en noget særegen Bessaffenhed; men naar den ærede Minister sætter stor Pris paa at beholde dette lille Tilskud fra Statskassen, kan Udvalget ikke derimod gjøre nogen væsentlig Indvending. — Forslaget under Nr. 2 er jo gaaet ud. — Hvad angaar Endringsforslaget under Nr. 3, om at Ordene „Landsbypræstkaldenes Lønninger“ rettes til „Lønninger til Sognepræster og faste Kapellaner“, og Endringsforslaget under Nr. 5, om at ligeledes „Landsbypræst“ forandres til „Sognepræst“, beklager jeg, at Ministeren ikke har foreslaaet det samme Udtryk „Landsbypræst“ rettet allevegne. Herved fremkommer der nemlig en Ulempe ved § 9, idet Udvalget i den Forudsætning, at der her alene blev Tale om Sognepræster, til denne

Paragraf har foreslaaet at lade de Ord: „i et Embede, til hvilket der er heilagt Jordlod“, udgaa. Naar der derimod bliver staaende „Landsbypræst“, maa Udvalget vist hellere tage dette Endringsforslag tilbage. — Imod Ministerens Forslag under Nr. 4 har Udvalget naturligvis Intet at indvende. — Jeg kommer nu til Endringsforslaget under Nr. 6, som er stillet af 8 ærede Medlemmer, og som gaar ud paa i det næstsidste Stykke af § 7 at indføre, at Præsterne heller ikke maa tage nogen Betaling for Attester om Daab, Konfirmation, vielse eller Død. Imod dette Endringsforslag har Udvalget Intet at indvende; det skal ganske henstille til Thinget, om det vil vedtage det. Men desto mere har det at indvende mod det næste Forslag, som gaar ud paa at forbyde Præsterne at modtage Gaver, eller rettere paa at henstille det som ganske ubestemt, om de maa modtage Gaver eller ikke. Da der har været saa megen Tale derom, og Udtrykkene i Lovforslaget ikke vare ganske tydelige, har Udvalget foreslaaet og Thinget ved 2den Behandling vedtaget bestemt at udtale, at Gaver, som uden Foranledning fra Præstens Side bydes ham, er det ham tilladt at modtage. Det er mange Steder en gammel og, som jeg tror, god Skik, at der sendes Præsten Gaver, og man gjør det ved den vedtagne Bestemmelse utvivlsomt for Præsten, at han har Ret til at modtage, hvad der uden Foranledning fra hans Side bydes ham, og anviser navnlig de Sogne, hvor der bliver mindre høie Lønninger, en Vei, hvorved de kunne holde deres Præst fast, naar de ønske at beholde ham, saa at han ikke behøver at flytte for at opnaa større Indtægt. Jeg tror, at det saaledes Vedtagne er langt at foretrække for, hvad ærede Medlemmer nu have foreslaaet. Det er jo ingenlunde Skik allevegne, at der sendes Gaver; somme Steder er det maasse endnu en almindelig Skik, men andre Steder er den gamle Skik temmelig uddød, og det kan ikke negtes, at hvor Skikken er almindelig, kommer den Enkelte under et vist moralsk Tryk, naar han ikke skjønner om at give sin Præst nogen Gave, medens alle Andre gjøre det; men det faar at blive Enhvers egen Sag. Jeg tror ikke, at man ved Lov skal tvære Folk for den Slags Svagheit. Det lykkes virkelig ikke, og jeg beder alttaa Thinget om at forkaste de ærede Medlemmers Forslag under Nr. 7. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 8 angaar, vil det erindres, at ved Sagens 2den Behandling havde Udvalget foreslaaet det Samme, men i en noget forskjellig Form. Lovforslaget, som det nu foreligger, bestemmer, at Præstkalderne skal fordeles i 5 Klasser ved fgl. Anordning. Derved er det alttaa lagt i den ærede Ministers Haand, hvorledes Fordelingen skal være. Vi tro ikke, at Fordelingen bør overlades til en enkelt Mand og saaledes ske ganske vilkaarlig. Vi tro, at der er visse naturlige Hensyn at tage, og efterat der er forhandlet med den ærede Minister derom,